

Flyball – víc než sport – část 2.

Borinka dokázala něco, o čem se mi ani nesnilo

Vítězství flyballu

Nadšení z tenisových míčků či dokonce vrozená chuť aportovat je tím nejlepším předpokladem pro úspěšný nácvik flyballu. U psíků s nálepkou „bázlivý“ však bývají tyto vlastnosti skryty pod maskou obav a strachu a ke slovu se dostávají jen občas – ve chvílích klidu a uvolnění například v domácím prostředí. Jako holý nesmysl se může zdát myšlenka začít s takovýmto psíkem cvičit právě flyball – sport, který klade velké nároky i na psychiku psa, opak je však pravdou. Posuďte sami...

Můj druhý flyballový psík, tříletá kernterierka Borie, je odmalička vrozenou a neúnavnou aportérkou. Bohužel od dvou měsíců se u ní ze zcela neodůvodnitelných příčin začal projevovat strach z neznámého, který bylo nutné postupnou socializací odstraňovat. A přesně v tom se pro nás stal flyball neocenitelným pomocníkem.

Borie byla formou hry nucena překonávat svůj strach z dopravních prostředků, kterými se mnou na cvičiště do Letňan cestovala, strach z cizích lidí, kteří si ji chtěli v autobuse pohladit, strach z velkých psů a nového prostředí. Jednoduché jsem to neměla ani já. Ač flyball byl v té době i pro mne novým, dosud neprobádaným sportem a učila jsem se všechno od začátku, nemohla jsem si dovolit dát Borince najevo sebemenší nejistotu. Stále jsem ji musela nadšeně chválit a přesvědčit ji tak, že flyball je ta nejúžasnější zábava na světě, že tady se není čeho bát.

Začínaly jsme nácvikem přinášení míčku ze shootu - nejprve na vodítku, pak i bez něho. Zpočátku bylo nutné, aby ostatní přihlízející flyballáci stáli v dostatečné vzdálenosti od shootu a instruktorky směly na Borinku volat jen velmi opatrně, jinak Borie rázem znejistěla a její zájem o míček vystřídal obavy. Samotné přinášení míčku ze shootu však Borie žádný

problém nedělalo. Cvičily jsme pravidelně každý čtvrtek a mnohdy se trénink stával opravdu velkou zkouškou naší trpělivosti. Pokaždé jsem však viděla, že už jsme zase o kousek dál.

Po měsících intenzivní práce byl Borince shoot postupně zvedán na vyšší stupně a zároveň se prodlužovala vzdálenost, ze které jsem Borie na něj vysílala. Instruktorka už na ni směla volat a ukazovat jí míček, kolemstojící lidé a psi ji už příliš nerozptylovali. Stále jsem s ní však musela běhat až k shootu. Pokud jsem se zastavila v polovině dráhy, Borie okamžitě ve svém běhu pro míček zpomalila a byla na ní vidět obrovská nejistota.

FLYBALL CLUB ČESKÉ REPUBLIKY VÁS SRDEČNĚ ZVE NA MEZINÁRODNÍ FLYBALLOVÝ TURNAJ

EAGER'S CUP 2006

zahajovací turnaj Purina Dog Chow Cupu 2006, který proběhne za účasti špičkových družstev z Holandska, Rakouska, Německa a České republiky v sobotu 6. 5. 2006 od 9 do 16 hodin na cvičišti ZKO Trmice (u Ústí nad Labem)

Více informací najdete na <http://eagerscup.wz.cz>

V legraci jsme jí začali říkat „Borinka Játamsamanepůjdu“.

Navzdory své přezdívce se však Borie dostala až na nejvyšší stupeň shootu, kde předváděla nádhernou plaveckou otočku, a tak na letním flyballovém soustředění pro pokročilé a mírně pokročilé začalo její převádění na flyballový box. Očekávala jsem, že bude touto zradou překvapena a znejistěna a že se možná budeme muset vrátit zase o kus zpátky. Po několika pokusech se však Borie s boxem srovnala a začala na něj běhat s čím dál větší jistotou. Jen tu plaveckou otočku už od té doby neudělala, ale tomu se při její velikosti a skokových dispozicích ani nedalo moc divit. Daleko důležitější bylo naučit ji běhat k boxu samostatně, bez paničky za zády. Pokaždé jsem tedy Borinku na startu co nejvíce navnadila na míček, vysílala ji a snažila se zkracovat svoji vzdálenost od startovní linie. Opět nás to stálo spoustu trpělivé práce, ale výsledek stál za to. Jednoho dne Borinka doběhla k boxu úplně sama a já jen stála za startovní čarou a povzbuzovala ji. Trochu nejistoty tam samozřejmě ještě bylo, ale tohle byl opravdu neuvěřitelný pokrok, ve který jsem na začátku ani nedoufala. Radost nás obou byla obrovská.

Po návratu ze soustředění jsme dále pokračovaly v trénování v Letňanech a postupem času se dopracovaly i k nácviku střídání s jiným psem, které se vždy odehrává v prostoru startu a cíle. Tou dobou už byla Borie natolik fixovaná na míček, že pokaždé na dráhu vyrážela, co jí nožičky stačily. Odvážnému štěstí přeje, a tak jsem Borie začala vypouštět na dráhu, když proti ní běžel jiný pes - nejprve samozřejmě s velkou mezerou, kterou jsem pak postupně zkracovala. Borinka ale snad ani jednou nezaváhala a pokaždé poctivě pro míček doběhla. Nevěřila jsem vlastním očím.

Výrazných pokroků dosáhla Borie i při cestování, které přestávalo být tak dramatické. Ano, byla sice ještě stále dost nervózní, ale pokaždé zůstala tam, kde jsem chtěla, nebála se davů a lidem, kteří si ji hladili, ani o milimetr neuhnula.

Borinka dokázala něco, o čem se mi ani nesnilo. I když třeba nikdy nebude běhat ve flyballovém družstvu na opravdových turnajích, našla sport, při kterém si může užít spoustu zábavy a radosti a díky kterému je dnes mnohem odvážnější a vyrovnanější i v běžném životě. Flyball zkrátka zvítězil.

Diana Výskočilová

Více o flyballu se můžete dozvědět na www.flyball.cz a www.hoptroprague.cz.